

Let, dat weet je wel. Maar je moet niet terugkomen om mij plezier te doen. Ik heb geen recht jouw jonge leven aan mijn oude te binden."

En in het station gekomen, nam hij een kaartje voor haar. En hij zette haar in een coupé.

„Dag kind!" zei hij, „schrijf je gauw eens?"

„Natuurlijk!" zei ze, en ze glimlachte. Juist zoo had soms haar moeder tegen hem geglimlacht.

Even stonden ze nog.

Toen ging de trein.

Let hing uit het raampje en wuifde.

En kleiner en kleiner werd het oude heertje. Tot ze hem ineens niet meer kon zien.

Toen ging Let zitten. Ze had wel kunnen huilen, omdat vader daar zoo oud en zoo alleen op het perron stond!

Het oude heertje nam zijn hoed af voor een dame.

„Goedenmorgen! goedenmorgen! hebt u Let naar den trein gebracht?"

„Niets geen goeden morgen!" dacht het oude heertje.

„Ja," zei hij, „de jeugd moet er eens tusschen uit, hè! goeden morgen mevrouw!"

En hij stapte weg alleen en een weinig inelkaar gedoken.

Nu kwamen de dagen van eenzaamheid. De dagen zonder Let. Nu ging hij leven voor niets.

Neen, niet voor niets! Want in de vakantie kwam Let terug, zei ze. En over een jaar.... over een jaar....

En een jaar is niet lang!

„Ik heb dien Henk nooit gemogen," dacht hij plotseling. En driftig zette hij zijn stok neer.

Maar over een jaar.... Dan kwam ze ze wel terug, zei ze.

Hij zag om zich heen.

Verwonderlijk zoo zoel als het was.

De winter was voorbij.

Bij een tuin bleef hij staan. Daar bloeide een crocus, de eerste, die hij zag dit jaar.

Vreemd dit leven. Nu ging de winter heen. Nu was de lente al op komst.

Hij sloeg den weg in, die naar zijn huis leidde.

Let was nu weg, wist hij als een beklemming.

Maar over een jaar.... over een jaar....

Er is meer beteekenis in winter en lente, dan wij kunnen begrijpen.

Hij stond voor zijn huis. En met trillende handen maakte hij de voordeur open.

Toen sloeg de deur dicht, achter het eenzame, oude heertje.